ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ ΝΕΩΝ ΕΡΕΥΝΩΝ

ΟΙ ΚΟΜΗΤΑΙ ΕΓΕΝΝΗΘΗΣΑΝ ΤΑΥΤΟΧΡΟΝΩΣ ΜΕ ΤΗΝ ΓΗΝ

Μερικοὶ ἀστρονόμοι τοὺς θεωροῦν εὔθραυστα συσσωρεύματα πάγου

ΥΠΟΣΤΗΡΙΖΟΝΤΑΙ ΝΕΑΙ ΘΕΩΡΙΑΙ

ΟΥΑΣΙΓΚΤΩΝ. ('Ιδ. Ὑπ.) Δύο ἐπιστήμονες ὁ Ἀμερικανὸς Γκρηνστάϊν καὶ ὁ Πολωνὸς Σταβικόθσκυ χρησιμοποιήσαντες τὸ μεγαλύτερο τηλεσκόπιον τοῦ κόσμου 500 ἑκατοστομέτρων — τοῦ Μάουντ Πάλομαρ τῆς Καλιφορνίας, ἀνέλυσαν εἰς φασματογράφον κύματα φωτὸς τοῦ κομήτου Ἰκέγια καὶ διὰ πρώτην φορὰν διεπιστώθη ἀφθονία ἑνὸς ἰσοτόπου εἰς τὸν κομήτην αὐτόν, Ἡ μέτρησις τοῦ ἰσοτόπου αὐτοῦ ἄνθραξ 13 καὶ ἡ σύγκρισίς του μὲ τὸν κοινὸν ἄνθραξ 12 ἔδωσεν εἰς τοὺς ἐν λόγω ἀστρονόμους τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς θεωρίας τῆς σχετικῆς μὲ τὴν προέλευσιν τῶν κομητῶν. Εὗρον ἕνα ἄτομον ἄνθραξ 10 ἀνὰ 70 ἄτομα ἄνθραξ 12, δηλαδὴ ἀναλογία ὁμοία μὲ τοὺς δύο αὐτοὺς τύπους ἄνθρακος τῆς Γῆς.

Τοῦτο ἐπιβεβαιοῖ τὴν θεωρίαν ὅτι οἱ κομῆται — καὶ ὑπάρχουν ἑκατομμύρια ἐξ αὐτῶν — ἐσχηματίσθησαν εἰς τὴν αὐτὴν περιοχὴν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος ὅπως καὶ ἡ Γῆ καὶ ἐρρίφθησαν εἰς τὰς παρούσας μεγάλας ἐλλειπτικὰς τροχιὰς των ἀπὸ τὸν ἡλιακὸν ἄνεμον καθὼς ὁ ἥλιος ἀπέκτα τὴν σημερινὴν λαμπρότητά του.

Ὡς γνωστὸν ἕκαστον μῆκος κύματος φωτὸς δεικνύεται ὡς μία γραμμὴ εἰς τὸ φασματοσκόπιον. Καθὼς τὰ μήκη κύματος τοῦ φωτὸς καθορίζονται ἀπὸ τὰ χημικὰ στοιχεῖα ποὺ τὰ ἐκπέμπουν ἡ ἀνάλυσις τοῦ φάσματος τοῦ Ἰκέγια ἔδειξε τὴν χημικὴν σύνθεσιν τοῦ κομήτου.

Τὸ γεγονὸς ὅτι ἡ ἀναλογία τῶν ἰσοτόπων ἄνθραξ εἶναι ὁμοία μὲ τὴν Γῆν καταρρίπτει τὴν παλαιὰν θεωρίαν ὅτι οἱ κομῆται εἶναι «αἰχμαλωτισμένοι ἐνδοαστερικοὶ περιπατηταὶ» οἱ ὁποῖοι ἐσχηματίσθησαν πέραν τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Ἐὰν εἶχον «γεννηθῆ» ἀλλαχοῦ ἡ σύστασίς των θὰ ἦτο διάφορος τῆς Γῆς ἢ τοῦ Ἡλίου.

Ἡ ἀναλογία τοῦ Ἰκέγια προσομοιάζει περισσότερον μὲ ἐκείνην τῆς Γῆς καὶ ὀλιγώτερον μὲ τὴν τοῦ ἡλίου. Τοῦτο σημαίνει ὅτι οἱ κομῆται προφανῶς ἐσχηματίσθησαν ἀπὸ ὑλικὰ—κατάλοιπα τῶν σχηματισθέντων πλανητῶν.

Αἱ ποσότητες καὶ τὰ εἴδη τῶν χημικῶν στοιχείων τοῦ Ἡλίου, Γῆς καὶ κομητῶν δεικνύουν ὅτι τὸ ἡλιακὸν σύστημα ἐσχηματίσθη ἀπὸ ἕνα περιστρεφόμενον νέφος ὑδρογόνου καὶ ἄλλων ἀερίων τὰ ὁποῖα ἀργότερον συμπυκνώθησαν, σχηματίσαντα τὰ διάφορα σώματα τοῦ ἡλιακοῦ συστήματος. Μαγνητικὰ πεδία εἰς τὰ περιστρεφόμενα νέφη τῶν ἀερίων ἐπετάχυναν τὰ ἄτομα τοῦ ὑδρογόνου εἰς ὑψηλὰς ἐνεργείας ἱκανὰς νὰ ἐνδοδροῦν, μὲ ἄλλα πυρηνικὰ μόρια.

Τὸ ὑλικὸν ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἔγιναν οἱ πλανῆται καὶ οἱ κομῆται πιθανὸν νὰ ἐβομβαρδίσθη μὲ ὁμοίαν πυρηνικὴν ἐπιτάχυνσιν ἀφίνον τεμάχια μὲ ὡρισμένα κοινὰ χημικὰ στοιχεῖα καὶ τὰ ἰσότοπά των ὅπως εἶναι ὁ ἄνθραξ 12 καὶ 13.

Πολλοὶ ἀστρονόμοι πιστεύουν ὅτι οἱ κομῆται εἶναι εὔθραυστα συσσωρεύματα πάγου καὶ ἡ σύνθεσίς των εἶναι κατεψυγμένον διοξείδιον τοῦ ἄνθρακος καὶ ὕδωρ. Ἐπέζησαν ἐπὶ δισεκατομμύρια ἔτη προφανῶς διότι τὸ πλεῖστον τῆς ὑπάρξεώς των διανύεται εἰς τὴν κατεψυγμένην περιοχὴν πέραν τοῦ ἡλιακοῦ ἀνέμου. Κατὰ τὴν διάρκειαν τῶν σχετικῶς πλησίον προσεγγίσεών των μὲ τὸν Ἥλιον, οἱ κομῆται θερμαίνονται κατά τι καὶ μέρος τῶν κατεψυγμένων ἀερίων των ἐξατμίζεται. Αἱ ἐξατμίσεις αὐταὶ ἐκτείνονται ὡς θεαματικαὶ οὐραὶ μὲ τὰς ὁποίας εἶναι γνωσταί. Ἡ οὐρὰ αὐτὴ ἔχει κατεύθυνσιν μακρὰν ἀπὸ τὸν Ἥλιον διότι ὁ ἡλιακὸς ἄνεμος τὴν ὠθεῖ.

ΟΜΑΔΙΚΗ ΛΟΥΤΡΟΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΙΔΩΝ

Εἰς τὸ Νοσοκομεῖον Παίδων τῆς Γκρέητ Ὄρμοντ Στρὴτ τοῦ Λονδίνου ἐγκατεστάθη μία νέα δεξαμενὴ λουτροθεραπείας. Εἰς τὴν φωτογραφίαν ὁ Βρετανὸς ὑπουργὸς Ὑγείας κ. Κέννεθ Ρόμπινσον (κέντρον) παρακολουθεῖ τὰ παιδάκια τὴν ὥρα τοῦ πρώτου λουτροῦ.

Ο ΑΓΙΟΣ ΔΟΜΙΝΙΚΟΣ

● ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΕΚ ΤΗΣ 1ης ΣΕΛΙΔΟΣ

ποδράσουν, ἅπαξ ἡ ἐξουσία κατελήφθη, εἶναι γνωστός».

Τέλος, ὁ κ. Στήβενσον, ἐπανέλαβεν ὅτι σκοπὸς τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν εἶναι νὰ ἐξασφαλίσουν εἰς Ἅγιον Δομίνικον τὴν ἀληθῆ ἀντιπροσωπευτικὴν δημοκρατίαν.

«Ἠμπορεῖ — εἶπε — ὁ σκοπὸς αὐτὸς νὰ συνοψισθῆ ὡς ἑξῆς: Εἰς τὸν λαὸν τῆς χώρας αὐτῆς πρέπει νὰ δοθῆ ἡ δυνατότης νὰ ἐπιλέξη ἐλευθέρως τὴν ὁδὸν τῆς δημοκρατίας, κοινωνικῆς δικαιοσύνης καὶ οἰκονομικῆς προόδου. Οὔτε αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι οὔτε ἄλλη χώρα εἶναι δυνατὸν νὰ ἐπιθυμῆ ἐπιστροφὴ στὸ βάναυσο καὶ κτηνῶδες καταπιεστικὸ καθεστώς, τὸ ὁποῖον κατεδικάσθη ὑπὸ ὁλοκλήρου τοῦ ἡμισφαιρίου καὶ ὁλοκλήρου τῆς πολιτισμένης ἀνθρωπότητος. Πριτιθέμεθα νὰ συνεχίσωμε τὸν ἀγῶνα ἐναντίον τῆς τυραννίας, ἀνεξαρτήτως τῆς ἰδεολογίας τὴν ὁποίαν αὕτη κρύπτεται. Εἰς τοῦτο ἔγκειται ἡ ἀμοιβαία μας εὐθύνη, βάσει τῶν συμφωνιῶν τὰς ὁποίας ὑπεγράψαμεν καὶ εἰς τοῦτο συνοψίζονται αἱ ἀξίαι, αἱ ὁποῖαι μᾶς συνδέουν.

»Ἐλπίζομεν νὰ ἰδοῦμε μιὰ κυβέρνησι ἐλευθέρως ἐκλεγομένην ἀπὸ τὴν θέλησι ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ. Καὶ ἐλπίζομε νὰ ἰδοῦμε τὴν κυβέρνησι αὐτὴ ἐργαζομένην νυχθημερὸν γιὰ νὰ θρέψη τοὺς πεινῶντας, νὰ θεραπεύσῃ τοὺς ἀσθενεῖς καὶ νὰ ἐκπαιδεύσῃ τοὺς ἀμαθεῖς, ἐλπίζομε δηλαδὴ νὰ ἰδοῦμε μία κυβέρνησι τῆς ὁποίας ἐνδιαφέρον μοναδικὸν θὰ εἶναι ἡ πρόοδος, ἡ εὐημερία καὶ ἡ ἐξύψωσις ὁλοκλήρου τοῦ λαοῦ τῆς χώρας αὐτῆς».

Βασικά, αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, θὰ ἤθελαν νὰ πνεύσῃ καὶ στὸν Ἅγιο Δομίνικο ὁ «ἄνεμος τοῦ Κέντρου», ὅπως εἰς τὴν Χιλὴ καὶ τὴν Βραζιλία, ὥστε νὰ ἐξουδετερωθοῦν τὰ δεινὰ καὶ ἐκ τῆς ἄκρας δεξιᾶς καὶ ἐκ τῆς ἄκρας ἀριστερᾶς.

Ἡ ἀμερικανικὴ ἐπέμβασις, βέβαια, ὑπῆρξεν ἀντιπαθής. Ὁ ἴδιος ὁ Στήβενσον τὴν ἐχαρακτήρισεν «ἀθέλητον βάρος». Τὴν ἐπέκριναν μόνον ὅσοι δὲν ἔχουν γενικὴν εἰκόνα τῆς παγκοσμίου καταστάσεως. Γενικῶς, ἡ κοινὴ γνώμη ἐφάνη ἐλλιπῶς ἐνημερωμένη. Ἀλλὰ σιγὰ — σιγὰ ἡ κατάστασις ἀποσαφηνίζεται. Καὶ ἕνα ἀπὸ τὰ πιὸ σαφῆ ἄρθρα εἶναι τὸ δημοσιευθὲν εἰς τὴν μεγάλην ἐφημερίδα «Μεσατζέρο» τῆς Ρώμης, ποὺ ἐτελείωσεν ὡς ἑξῆς:

«Εἶναι φυσικὸν τὸ ὅτι ἡ ἔγκαιρος καὶ ὀγκώδης ἐπέμβασις τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν προεκάλεσε τὶς διαμαρτυρίες τῶν συλληφθέντων ἐπ' αὐτοφώρῳ. Ἡ Μόσχα δὲν ἐδίστασε νὰ ἐπέμβῃ στὴν Οὐγγαρία ὅταν ἡ ἐξέγερσις τῶν ἐργατῶν ἀπείλησε τὰ σοβιετικὰ συμφέροντα. Τώρα αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι, αἱ ὁποῖαι μάχονται γιὰ νὰ διαφυλάξουν τὴν ἀνεξαρτησία χωρῶν ἐπὶ τῶν ὁποίων ἔχουν βλέψεις, θὰ ἔπρεπε νὰ ἐπιτρέψουν εἰς ἕνα ἐχθρὸν ἐναντίον τοῦ ὁποίου πολεμοῦν εἰς ἀπομακρυσμένα σημεῖα τοῦ κόσμου ὅπως θέση πόδα στὴν Ἀμερικανικὴ ἤπειρο; Πολὺ μεγάλο τίμημα κατεβλήθη γιὰ τὸ σφάλμα τῆς Κούβας ὥστε νὰ μὴ ἐπιτρέπεται ἡ ἐπανάληψίς του... Ἡ συμπεριφορὰ τοῦ προέδρου Τζόνσον ἦτο ὑποδειγματικὴ γιὰ τὸ αἴσθημα τῆς ἐνημερότητος καὶ εὐθύνης. Οἱ κομμουνισταὶ μάχονται εἰς παγκόσμιον κλίμακα. Ὑπάρχει προφανὴς σχέσις μεταξὺ τοῦ Βιετνὰμ καὶ τοῦ Ἁγίου Δομινίκου. Αἱ Ἡνωμέναι Πολιτεῖαι εἶναι ἀποφασισμέναι νὰ ἀντιμετωπίσουν τὰς ἐπιθέσεις αὐτὰς καὶ διαφυλάξουν ἄνευ δισταγμοῦ τὴν δημοκρατικὴν ἀσφάλεια καὶ ἐλευθερία τῶν ἐθνῶν».

Η ΟΠΕΡΑ ΕΙΣ ΤΗΝ ΣΟΒ. ΕΝΩΣΙΝ

ἀπὸ τὴν ἐποχὴ τοῦ Μιχ. Γκλίνκα ἕως σήμερα

Ἡ χορωδία ἐκφράζει τὴν ψυχὴν τοῦ λαοῦ

ΑΡΘΡΟΝ ΤΟΥ ΡΩΣΟΥ ΚΡΙΤΙΚΟΥ ΝΑΔΙΡ ΣΑΦΙΕΦ

Γιὰ τοὺς προοδευτικοὺς παράγοντες τῆς ρωσικῆς κουλτούρας τοῦ περασμένου αἰώνα εἶναι χαρακτηριστικὸ τὸ βαθύ, ἀνήσυχο αἴσθημα τῆς πατρίδας, ποὺ ἀναδύεται ἀπὸ τὶς σελίδες γνωστῶν σ' ὅλο τὸν κόσμο βιβλίων καὶ πινάκων ζωγραφικῆς, μέσα στὸ λεπτότατο λυρισμὸ καὶ τὴ μεγαλοπρέπεια τοῦ ρωσικοῦ λόγου, τὴν πλαστικότητα τῆς γλυπτικῆς, τὶς ἰδιόμορφες ἀναλογίες καὶ τὴν ὀμορφιὰ τῶν ἀρχιτεκτονικῶν συνδυασμῶν. Τὸ αἴσθημα αὐτὸ ἐνέπνευσε τοὺς καλλίτερους Ρώσους συνθέτες ποὺ δημιούργησαν μεγαλοφυῆ ἔργα καί, ἰδιαίτερα, ἔργα ὄπερας.

Ὁ δημιουργὸς τῆς ρωσικῆς κλασικῆς ὄπερας Μιχαὴλ Γκλίνκα γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς μουσικῆς ἔδειξε μὲ ἁπλὰ καὶ σοφὰ λόγια, ὅτι ὁ λαὸς εἶναι ὁ ἀρχικὸς δημιουργὸς τῆς μουσικῆς καὶ ὑπογράμμισε τὴ λαϊκὴ πηγὴ κάθε ἐπαγγελματικῆς δημιουργίας, καὶ ὄχι μόνο ὑπογράμμισε, ἀλλὰ μὲ τὸ περιεχόμενο καὶ τὴν καλλιτεχνικὴ τελειότητα τῆς μουσικῆς του θεμελίωσε τὶς ἔνδοξες παραδόσεις τῆς ἐθνικῆς τέχνης, οἱ ὁποῖες συνεχίστηκαν καὶ ἀναπτύχθηκαν στὸ ἔργο τῶν ἀξιόλογων μαθητῶν του. Μὲ τὴν πατριωτικὴ ὄπερα τοῦ Γκλίνκα («Ἰβὰν Σουσάνιν»), ποὺ ἐξυμνεῖ τὸ θάρρος, τὴν ἐπιμονὴ καὶ τὴν ψυχικὴ ὀμορφιὰ τοῦ λαοῦ, τὸ μεγαλεῖο τοῦ ἡρωϊκοῦ κατορθώματος, γεννιέται στὴν τέχνη ὅ,τι ἀπὸ καιρὸ ἀναζητοῦσαν καὶ δὲν εὕρισκαν στὴν Εὐρώπη —τὸ νέο, ἀληθινὰ λαϊκὸ στοιχεῖο, ἡ βαθιὰ συγκινησιακὴ σφαῖρα τῆς ἀληθινῆς ἀνθρωπιᾶς. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴν ἱστορία τῆς ὄπερας ὁ Γκλίνκα ἔκανε βασικὸ ἥρωα τὴ μάζα, στὰ ἔργα του ἡ δύναμη ποὺ ὑπαγορεύει ἀνήκει στὸ λαό. Τὰ περισσότερα πρόσωπα στὶς ὄπερες τοῦ Γκλίνκα εἶναι ἁπλοῖ ἄνθρωποι τῆς Ρωσίας, ἀγρότες, μυθικοὶ καὶ θρυλικοὶ ἥρωες, μορφὲς ποὺ γέννησε ἡ λαϊκὴ φαντασία. Καὶ νὰ τί ἔχει σημασία: Ὁ δεσμὸς τῆς ἐπαγγελματικῆς μουσικῆς μὲ τὶς γόνιμες ἀπηχὲς τῆς λαϊκῆς τέχνης ἦταν σχεδὸν σὲ κάθε Ρῶσσο συνθέτη βαθιὰ ἀτομικός, ἰδιόμορφος. Τὸ θέμα τῆς λαϊκῆς πάλης κατὰ τῶν ἐχθρῶν ποὺ ἐπιβουλεύτηκαν τὴν ἐλευθερία καὶ ἀνεξαρτησία τῆς Ρωσίας ἐνέπνευσε τὸν Μπορονταίν, ὁ ὁποῖος δημιούργησε τὸ μεγαλοφυὲς ἔργο «Πρίγκηπας Ἴγκορ». Ἐνῶ στὸ ἔργο «Μπορὶς Γκοντουνόφ» τοῦ Μόντεστ Μουσόργκσυ ἀποκαλύπτεται μὲ συγκλονιστικὴ δύναμη ἡ τραγωδία τοῦ ὑποδουλωμένου λαοῦ, δείχνεται πὼς ὡριμάζει σ' αὐτὸν ἡ δίκαια ὀργή.

Τὶς καλλίτερες ρωσικὲς ὄπερες χαρακτηρίζουν ἐντελῶς νέες μορφές, ποὺ ἐνσαρκώνουν τὶς μορφὲς τῶν ἡρώων. Ἂν στὴν ἰταλικὴ καὶ γαλλικὴ ὄπερα οἱ μαζικὲς σκηνὲς ποὺ χαρακτηρίζουν τὸ λαὸ στὸ σύνολο του, κατέχουν δευτερεύουσα θέση, τὴ δὲ πρώτη θέση κατέχουν οἱ σολίστες —διρτουόζοι, οἱ Ρῶσοι συνθέτες ποὺ ἔτειναν στὴν ἀληθινὴ λαϊκὴ τέχνη καὶ στὸ ρεαλισμὸ τοῦ μουσικοῦ δράματος, ἔδιναν τεράστια σημασία στὴ χορωδία —σὰν βασικὸ μέσο ἔκφρασης τῆς μορφῆς τοῦ λαοῦ. Οἱ Ρῶσοι συνθέτες καθιέρωσαν στὴν ὄπερα τὴ χορωδία, σὰν ἐνεργὸ πρόσωπο, καὶ ὄχι σὰν πλῆθος χορωδῶν ποὺ παρουσιάσκεται παθητικὰ πάνω στὴ σκηνή. Ἡ λαϊκὴ μάζα συμμετέχει δραστήρια στὴν ἀνάπτυξη τοῦ δράματος. Πιὸ χαρακτηριστικὲς ἀπὸ τὴν ἄποψη αὐτὴ εἶναι οἱ γεμάτες ἀπὸ αὐθόρμητη δύναμη λαϊκὲς σκηνὲς στὶς ὄπερες τοῦ Μουσόργκσυ «Μπορὶς Γκοντουνόφ» καὶ «Χαβάντσινα», καθὼς καὶ πολλὲς ἄλλες.

Περισσότερο κατενόησε τὸ πρόβλημα γιὰ τὴ δημιουργία ὄπερας τῆς ἐποχῆς του ὁ Πιότρ Τσαϊκόφσκυ. Γιὰ τὴ μεγαλοφυῆ ὄπερα του «Εὐγένιος Ὀνέγκιν» διάλεξε θέμα ἀπὸ τὰ πιὸ δύσκολα τῆς ἐποχῆς του, ποὺ διέφερε ὁλότελα ἀπὸ τὰ καθιερωμένα τότε θέματα ὄπερας. Ὁ Τσαϊκόφσκυ δημιουργεῖ ἁπλό, βαθιὰ ἀληθινὸ θέαμα ὄπερας μὲ βάση τὸ γνωστὸ στοὺς Ρῶσους ἀναγνώστες ποιητικὸ μυθιστόρημα τοῦ Πούσκιν. Οἱ ἥρωες τῆς ὄπερας ἦταν ἄνθρωποι μιᾶς ἐποχῆς ὄχι ἀπομακρυσμένης —ἄνθρωποι ποὺ δὲν εἶχαν ἐμφανισθῆ οὔτε μιὰ φορὰ στὴ ρωσικὴ σκηνὴ ὄπερας. Καὶ γιὰ τοὺς νέους αὐτοὺς ἥρωες τῆς ὄπερας ἔπρεπε νὰ δημιουργήσει μουσικὴ γλῶσσα, ποὺ θὰ χρησιμοποιοῦνταν γιὰ τὸ ἀκροατήριο τῆς νέας γενιάς.

Ὁ «Εὐγένειος Ὀνέγκιν» εἶναι ὄπερα χωρὶς ἐξωτερικὸ ἐφφέ, ὅπου ἡ ἁπλὴ ἀφήγηση γίνεται μὲ ἐξαιρετικὴ ἀλήθεια, καὶ μάλιστα ἔτσι, ποὺ ἀπὸ καιρὸ σὲ καιρὸ τὰ ὅρια ἀνάμεσα στὴ σκηνὴ καὶ στὸ ἀκροατήριο γίνονται ἀπαρατήρητα. Μὲ τὸ ἔργο αὐτό, χωρὶς νὰ προβλέπει ἀπ' τὰ πρὶν σπάσιμο τῆς παράδοσης, ὁ Τσαϊκόφσκυ ἐγκαινίασε μιὰ νέα ἐποχὴ στὴν ἱστορία τῆς ρεαλιστικῆς ὄπερας. Ὅλα τὰ κατοπινὰ λυρικο—τραγικὰ μουσικὰ δράματα καὶ ὄπερες δοκίμασαν μὲ τὸν ἕνα ἢ ἄλλο τρόπο τὴν ἐπίδρασή τοῦ ἀληθινοῦ λυρισμοῦ τοῦ «Εὐγενίου Ὀνέγκιν».

Παρ' ὅλο ποὺ τὰ θέματα τῆς ὄπερας τῶν προκατόχων καὶ ὀπαδῶν τοῦ Τσαϊκόφσκυ καὶ Γκλίνκα δὲν συνέπεσαν πάντα ἀπὸ ἄποψη χρόνου θράσης μὲ τὴν ἐποχὴ τῆς ζωῆς τῶν συνθετῶν αὐτῶν, ὡστόσο οἱ ὄπερες τους ἀνταποκρίνονταν ἀπὸ ἄποψη ἰδεολογικο —καλλιτεχνικῶν προβλημάτων στὶς διαθέσεις τῆς ρωσικῆς κοινωνίας πράμα ποὺ ἀποτελεῖ κύριο γνώρισμα τῆς ρωσικῆς κλασικῆς ὄπερας.

Ἐξαιρετικὰ μεγάλη στὴ ρωσικὴ κλασικὴ ὄπερα εἶναι ἡ σημασία τῆς ὀρχήστρας — καὶ μὲ τὴ μορφὴ συνοδείας στὸ τραγούδι, καθὼς καὶ σὲ ἀνεξάρτητα συμφωνικὰ ἐπεισόδια. Ἐκτὸς ἀπὸ τὴν οὐβερτούρα καὶ τὰ συμφωνικὰ διαλείμματα σ' ὁρισμένες πράξεις, σὲ πολλὲς ρωσικὲς ὄπερες συναντᾶ κανεὶς ἀναπτυγμένα ἐπεισόδια ὀρχήστρας, ποὺ συνδέονται ὀργανικὰ μὲ τὴν ἀνάπτυξη τοῦ δράματος, καὶ μερικὲς φορὲς ἐξελίσσονται σὲ ἀνεξάρτητες συμφωνικὲς εἰκόνες. Π.χ., ἡ σκηνὴ τῆς θύελλας στὴν ὄπερα «Ἰβὰν Σουσάνιν», τὸ συμφωνικὸ ἐπεισόδιο τῆς ἀποχαιρετοῦς στὴν ὄπερα «Ρουσλὰν καὶ Λουντμίλα», ἡ συμφωνικὴ εἰκόνα τῆς μάχης τῆς Πολτάβα στὴν ὄπερα τοῦ Τσαϊκόφσκυ «Μαζέπα» κ.ἄ.

Καινοτομία στὴ ρωσικὴ κλασικὴ ὄπερα εἶναι ὅτι στὴ μουσικὴ τοῦ μπαλέττου ὑπάρχει καὶ χορός, ὅπως στὴν ὄπερα «Πρίγκηπας Ἴγκορ» τοῦ Μπορονταίν. Ἡ ἰδιομορφία αὐτὴ ἔχει πάλι τὴν πηγή της στὴ ρωσικὴ λαϊκὴ δημιουργία (λαϊκοὶ χοροὶ καὶ χορευτικὲς τελετές).

Καὶ ἕνα ἀκόμα ἀξιόλογο γεγονὸς στὴν ἱστορία δημιουργίας ρωσικῆς κλασικῆς ὄπερας, τὸ ὁποῖο κέντρισε τὸ ἐνδιαφέρον τῶν Ρώσων συνθετῶν στὸ εἶδος αὐτό.

Ὁ συνθέτης Τσαϊκόφσκυ μίλησε γιὰ τὰ ἐλατήρια ποὺ τὸν ἔκαναν νὰ δημιουργήσει ὄπερα: «...ὑπάρχει κάτι ἀσυγκράτητο, ποὺ τραθᾶει ὅλους τοὺς συνθέτες στὴν ὄπερα: εἶναι τὸ ὅτι μόνο ἡ ὄπερα σᾶς δίνει τὸ μέσο τῆς ἐπαφῆς μὲ τὶς μάζες... Ἡ ὄπερα καὶ μόνο ἡ ὄπερα σᾶς φέρνει κοντὰ μὲ τοὺς ἀνθρώπους, πλησιάζει τὴ μουσική σας μὲ τὸ πραγματικὸ κοινό, σᾶς κάνει κτῆμα ὄχι μόνο ὁρισμένων μικρῶν κύκλων, ἀλλὰ σὲ εὐνοϊκὲς συνθῆκες ὅλου τοῦ λαοῦ».

Προσπαθώντας νὰ ἐκφράσουν τὸ πνεῦμα καὶ τὸν χαρακτήρα τοῦ λαοῦ τους, οἱ Ρῶσοι κλασικοὶ στράφηκαν σὲ κάθε τί τὸ καλλίτερο καὶ προοδευτικὸ στὴν ἱστορία του, ἐξέφρασαν τὸ προοδευτικὸ αὐτὸ περιεχόμενο μὲ ἐξαιρετικὰ ἀνάγλυφη καὶ πρωτότυπη μορφή, σὲ ἔργα δυνατά, γοητευτικά, καὶ γεμάτα ζωή.

Ὅλοι οἱ Ρῶσοι κλασικοὶ συνθέτες εἶναι λαϊκοί, μὰ ὁ καθένας δίνει αὐτὴ τὴ λαϊκότητα μὲ τὸν τρόπο του. Οἱ Γκλίνκα καὶ Νταργκομίζκυ, Μουσόργκσυ καὶ Μπορονταίν, Τσαϊκόφσκυ καὶ Ρίμσκυ — Κορσάκοφ ἔδειξαν μὲ ἐξαιρετικὴ πληρότητα καὶ πρωτοτυπία τὸ ἀτομικό πρόσωπο τοῦ καλλιτέχνη, ὁ καθένας βοῆκε τὸ δικό του στύλ, ἀναπτύσσοντας ἐλεύθερα καὶ τολμηρὰ μουσικὲς μορφές, ὑποτάσσοντας τὶς μορφὲς αὐτὲς σὲ ὑψηλὰ καὶ θαρραλέα ἰδανικά.

Οἱ παραδόσεις τῶν Ρώσων κλασικῶν συνεχίζονται καὶ στὴν ὄπερα τῶν σοβιετικῶν συνθετῶν, ποὺ πιάνουν ἐπίσης θέσι τὰ μεγάλης κοινωνικο —πολιτικῆς σημασίας. Ἐδῶ μπορεῖ νὰ ἀναφέρουμε ἕνα ἀπὸ τὰ καλλίτερα ἔργα τῆς σύγχρονης μουσικῆς τέχνης —τὴν ὄπερα «Πόλεμος καὶ εἰρήνη» τοῦ Σεργκέϊ Προκόφιεφ βασισμένη μὲ πατριωτικὰ αἰσθήματα, ποὺ δίνει τὴν εἰκόνα τῆς πάλης κατὰ τῆς ἐπιδρομῆς τοῦ Ναπολέοντος. Ὁ Προκόφιεφ στὸ ἔργο του ἔπιασε θέματα τῆς ἐποχῆς μας. Στὴν ὄπερα του «Σεμιόν Κότκο» μιλᾶει γιὰ τὸν ἐμφύλιο πόλεμο στὴν Οὐκρανία, ἡ ὄπερα «Ἕνας ἀληθινὸς ἄνθρωπος» ξαναζωντανεύει τὶς μορφὲς τοῦ πρόσφατου παρελθόντος. Στὸν ἡρωισμὸ τῶν σοβιετικῶν ἀνθρώπων τὴν περίοδο τοῦ Μεγάλου Πατριωτικοῦ πολέμου ἀφιερώνονται οἱ ὄπερες «Οἰκογένεια τοῦ Ταρὰς» τοῦ Κομπαλιέφσκυ, «Ἡ νέα φρουρὰ» τοῦ Μέϊτους...

Ἀναφέραμε μερικὲς ὄπερες τῶν σοβιετικῶν συνθετῶν ὄχι γιὰ νὰ περάσουμε στὸ θέμα «Σοβιετικὴ ὄπερα», ἀλλὰ γιὰ νὰ ποῦμε, ὅτι ἡ ἀνάπτυξη τῆς σοβιετικῆς ὄπερας συνδέεται ἀδιάρρηκτα μὲ τὴν ἀφομοίωση καὶ βαθιὰ μελέτη τῆς ρωσικῆς κλασικῆς ὄπερας.

Καὶ δὲν εἶναι τυχαῖο πὼς μόνο μετὰ τὴν ἐπανάσταση ἡ κλασικὴ κληρονομιὰ ἀποκαλύφτηκε μπροστὰ στὸ λαὸ σ' ὅλη τὴν πληρότητα της, σ' ὅλη τὴν ἀληθινή της σημασία, ἡ ὁποία συχνὰ διαστρεβλώθηκε στὸ παρελθόν πρὸς ὄφελος τῶν «ἐκλεκτῶν». Μόνο στὴ σοβιετικὴ ἐποχὴ ἀποκαταστάθηκε ἡ ἀληθινὴ ἔννοια τοῦ «Ἰβὰν Σουσάνιν» τοῦ Γκλίνκα, ποὺ συνέλαβε ὁ ἴδιος ὁ συνθέτης, σὰν πατριωτικὴ ἡρωϊκο —τραγικὴ ὄπερα. Μόνο στὴ σοβιετικὴ σκηνὴ ἀντήχησε γιὰ πρώτη φορὰ ἡ μεγαλοφυὴς «Σκηνὴ τοῦ Βασίλη Μπλαζένου» ἀπὸ τὴν ὄπερα τοῦ «Μπορὶς Γκοντουνόφ» τοῦ Μουσόργκσυ, ποὺ ἐπὶ μισὸν αἰῶνα ἔμενε ἄγνωστη στὸ κοινό.

ΤΑΜΑΡΑ ΟΥΛΑΝΟΒΑ, πρωταγωνίστρια τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς τῆς Μόσχας

ΕΝΑΣ ΑΡΙΣΤΟΣ ΣΥΝΔΥΑΣΜΟΣ

Ὑγείας KELVINATOR

μὲ Λιβμιαία ΑΠΟΨΥΞΙ

καὶ θάλαμο ἀπὸ STYRON

Εἶναι πράγματι ὁ ἰδεωδέστερος συνδυασμὸς γιὰ ἕνα ψυγεῖο. Καὶ τοῦτο διότι τὸ STYRON (Στάϊρον) εἶναι μία νέα συνθετικὴ ὕλη ποὺ χρησιμοποιεῖται στὶς διαστημικὲς ἔρευνες καὶ εἶναι προωρισμένο νὰ ἀντέχη σὲ μεγάλες πιέσεις. Ὁ θάλαμος ἀπὸ STYRON δὲν σπάει, δὲν ραΐζει δὲν καταστρέφεται.

ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ:

Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.

ΜΑΙΖΩΝΟΣ 107, ΤΗΛ. 21–47

ΠΡΑΤΗΡΙΟΝ—SERVICE:

ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13, ΤΗΛ. 71–419

Ὑπεραυτόματα πλυντήρια

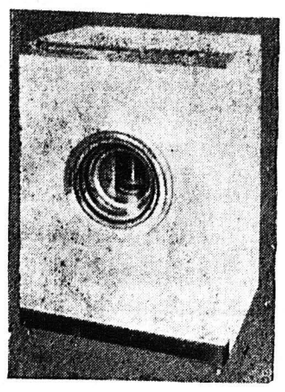

CASTOR

SUPERDRY

Τὰ μόνα ἐν Ἑλλάδι ποὺ στεγνώνουν ἀπόλυτα μὲ ἀτμό

ΛΙΑΝΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ: Γ. ΣΩΤΗΡΟΠΟΥΛΟΣ Ο.Ε.

ΜΑΙΖΩΝΟΣ 107, ΤΗΛ. 21–47

SERVICE: ΚΟΛΟΚΟΤΡΩΝΗ 13, ΤΗΛ. 71-419

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ πιὸ μοντέρνο περιοδικὸ προσαρμοσμένο στὶς ἀπαιτήσεις τοῦ σύγχρονου ἀναγνώστη

Τὰ ὡραιότερα ἀναγνώσματα, νουβέλες, διηγήματα

Σελίδες ἀφιερωμένες στὸν ἑλληνικὸ κινηματογράφο, θέατρο, τέχνες

Ἐγκυκλοπαιδικὰ θέματα

Σελίδες μόδας, νοικοκυριοῦ

Ἐκτύπωσις καλλιτεχνική

Τετραχρωμίες Φῶτο-ὄφσετ

ΠΑΝΘΕΟΝ

Τὸ πιὸ τέλειο περιοδικὸ ποικίλης ὕλης, πραγματικὸ στολίδι κάθε Ἑλληνικῆς Οἰκογενείας

124 ΣΕΛΙΔΕΣ ΔΡΧ. 5

ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ—ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΑ ΤΕΥΧΗ

ΓΩΝΙΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ

ΑΓΙΟΥ ΝΙΚΟ